

3. Če se lahko samo nekateri od namenov štejejo za posebne v smislu navedenih določb, ali lahko zavezanci vseeno zahtevajo vračilo celotnega spornega prispevka ali samo delno vračilo glede na delež celotnih stroškov, financiranih na njegovi podlagi, ki ne ustreza posebnemu namenu?
4. Če je glede na odgovor na prejšnja vprašanja ureditev prispevka javni službi za električno energijo v celoti ali delno nezdržljiva s pravili o obdavčitvi električne energije v okviru prava Unije, ali je treba drugi pododstavek člena 18(10) direktive z dne 27. oktobra 2003 razlagati tako, da do 1. januarja 2009 upoštevanje najnižjih stopenj obdavčitve, ki jih določa navedena direktiva, pomeni edino obveznost Francije med pravili o obdavčitvi električne energije v okviru prava Unije?

- ⁽¹⁾ Direktiva Sveta 2003/96/ES z dne 27. oktobra 2003 o prestrukturiranju okvira Skupnosti za obdavčitev energentov in električne energije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 405).
- ⁽²⁾ Direktiva Sveta 92/12/EGS z dne 25. februarja 1992 o splošnem režimu za trošarinske proizvode in o skladiščenju, gibanju in nadzoru takih proizvodov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 179).
- ⁽³⁾ Direktiva Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS (UL L 9, str. 12).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva)
3. marca 2017 – UAB Aviabaltika/BAB Ūkio bankas

(Zadeva C-107/17)

(2017/C 161/14)

Jezik postopka: litovščina

Predložitveno sodišče

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Stranki v postopku v glavni stvari

Vlagateljica kasacijske pritožbe (tožena stranka na prvi stopnji): UAB Aviabaltika

Druška stranka v postopku s kasacijsko pritožbo (tožeča stranka na prvi stopnji): BAB Ūkio bankas

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 4(5) Direktive 2002/47 ⁽¹⁾ razlagati tako, da je z njim državam članicam naložena obveznost sprejetja pravnih pravil, ki določajo, da finančno zavarovanje ni vključeno v sredstva, ki ostanejo po insolventnosti uporabnika zavarovanja (banke v postopku prenehanja)? Povedano drugače, ali morajo države članice sprejeti pravna pravila, s katerimi je zahtevano, da mora biti uporabnik zavarovanja (banka) dejansko sposoben doseči poplačilo svoje terjatve, zavarovane s finančnim zavarovanjem (denar na računu banke in pravica zahtevati ta denar), kljub temu, da je do dogodka izvršitve prišlo po začetku postopka prenehanja uporabnika zavarovanja (banke)?
2. Ali bi bilo treba člen 4(1) in (5) Direktive 2002/47 sistematično razlagati tako, da je z njim dajalcu zavarovanja dana pravica zahtevati, da mora uporabnik zavarovanja (banka) najprej doseči poplačilo svoje terjatve, zavarovane s finančnim zavarovanjem (denar na računu banke in pravica zahtevati ta denar), z uporabo finančnega zavarovanja, in s tem uporabniku finančnega zavarovanja naložena obveznost, da ugotdi taki zahtevi kljub začetku postopka svojega prenehanja?

3. Če je odgovor na drugo vprašanje nikalen in če dajalec zavarovanja izpolni zahtevek uporabnika zavarovanja, zavarovan s finančnim zavarovanjem, z uporabo drugih sredstev dajalca zavarovanja, ali bi bilo treba določbe Direktive 2002/47, zlasti njena člena 4 in 8, razlagati tako, da bi se morala za dajalca uporabiti tudi izjema od enakega obravnavanja upnikov uporabnika zavarovanja (banke) v postopku prenehanja in bi moral dajalec zavarovanja, zato da bi dosegel povrnitev finančnega zavarovanja, imeti prednost pred drugimi upniki v postopku prenehanja?

⁽¹⁾ Direktiva 2002/47/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. junija 2002 o dogovorih o finančnem zavarovanju, UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 10, zvezek 3, str. 89.

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litva) 3. marca 2017 – UAB „Enteco Baltic“/Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Zadeva C-108/17)

(2017/C 161/15)

Jezik postopka: litvanščina

Predložitevno sodišče

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: UAB „Enteco Baltic“

Tožena stranka: Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba člen 143(2) Direktive o DDV ⁽¹⁾ razlagati tako, da je z njim davčnemu organu države članice prepovedano zavrniti uporabo oprostitve iz člena 143(1)(d) te direktive zgolj zato, ker je bilo v trenutku uvoza predvideno, da se bo blago dobavilo zavezancu za DDV in je bila zato na uvozni deklaraciji navedena njegova identifikacijska številka za DDV, pozneje pa je bilo blago zaradi spremenjenih okoliščin odpeljano drugemu davčnemu zavezancu (zavezancu za DDV) in so bili javnemu organu pa posredovani vsi podatki o istovetnosti dejanskega kupca?
2. Ali je mogoče člen 143(1)(d) Direktive o DDV v okoliščinah, kakršne so te v obravnavani zadevi, razlagati tako, da se lahko dokumenti, ki niso bili zavrnjeni (tovorni listi e-AD [elektronski upravni dokument] in potrditve e-ROR [elektronsko poročilo o prejemu]) in ki potrjujejo prevoz blaga iz davčnega skladišča na ozemlju države članice do davčnega skladišča v drugi državi članici, štejejo za zadosten dokaz o prevozu blaga v drugo državo članico?
3. Ali je treba člen 143(1)(d) Direktive o DDV razlagati tako, da je z njim davčnemu organu države članice prepovedana zavrnitev uporabe oprostitve iz te določbe, če pravica razpolaganja na kupca ni bila prenesena neposredno, ampak prek oseb, ki jih je ta določil (prevozna podjetja/davčna skladišča)?
4. Ali je upravna praksa v nasprotju z načeloma nevtralnosti DDV in varstva legitimnih pričakovanj, če se na podlagi te prakse razlaga v zvezi s tem, kaj je treba šteti za prenos pravice razpolaganja, in tem, kakšne dokaze je treba predložiti v dokaz takega prenosa, razlikuje glede na to, ali se uporablja člen 167 ali člen 143(1)(d) Direktive o DDV?